

J. K. JOHANSSON

LAURA

STRHUJÍCÍ THRILLER

PROKLETÍ MĚSTEČKA PALOKASKI

J. K. JOHANSSON

LAURA

PROKLETÍ MĚSTEČKA PALOKASKI

J. K. JOHANSSON

LAURA

STRHUJÍCÍ THRILLER

PROKLETÍ MĚSTEČKA PALOKASKI

*Czech edition published by agreement with J. K. Johansson
and Elina Ahlback Literary Agency, Helsinki, Finland*

Copyright © J. K. Johansson and Tammi Publishers, 2015

Original edition published by Tammi Publishers

Translation © Michal Švec, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, s. r. o., 2015

ISBN 978-80-7505-088-5

1

ŠKOLA V PALOKASKI se pořád zdála nepřírozně velká. Miia čekala, že se budova scvrkla, stejně jako všechno ostatní, co si pamatovala z dětství. Ohromný prales před školou, ve kterém si v osmdesátých letech hrávali, vypadal jen jako malý parčík, ale budova školy byla v očích sedmatřicetileté ženy stejně velká a ošklivá a vzbuzovala stejný respekt jako v době, kdy bylo Miie třináct. Školní dvůr se ale zmenšil. I kontejnery. Opravdu si jako děti myslely, že za nimi skryjí svoje cigarety a vášnivé polibky?

Hlavní dveře školy klaply známým zvukem a Miia si vzpomněla na ten chaos, když se stovky ječících žáků vyřítily o přestávce ven. Teď se ale klapnutí rozléhalo prázdnými chodbami. Jen zvenku se vzdáleně ozývala helikoptéra. Byl poslední den letních prázdnin, zítra se škola znovu zaplní žáky, přestože jim se zpátky do lavic vůbec nebude chtít.

Miia cílevědomě zamířila ke sborovně. Nebo k místu, kde sborovna před dvaceti lety bývala. Říká se jí vůbec ještě sborovna? Ani občanka už není občanka, ale ZSV. A z pracovního vyučování jsou praktické činnosti.

Chodby se změnily. Po stranách se objevily uzamykatelné skříňky v americkém stylu. Takové ty plechové, známé z filmů ze střední. Zamlada nosili knížky jen v aktovce a vláčeli se s nimi z jedné třídy do druhé. Ve škole nebývala ani pohodlná designová křesílka a moderní zářivky. Žáci se tenkrát rozvalovali na zemi nebo posedávali na několika dřevěných lavicích, na něž studentská rada maturitního ročníku nakonec sehnala

aspoň polštáře. Za co to vybavení pořídili, když i učebnic byl naléhavý nedostatek, nemluvě o takovém přepychu, jako je školní preventista?

Miia se zase celá zpotila, a tak zpomalila. Ráno se sprchovala dvakrát, hned po probuzení a ještě jednou po ranní kávě, protože ji znovu zalil pot. Srpen byl v celém Finsku dusný k zalknutí. Titulky novin hlásaly vedro století, ačkoli se zdálo, že stejná vedra přicházejí už několik let za sebou. Miia ráda nosila džíny a ve vedru nejčastěji džínové kraťasy. Čím kratší, tím lepší. Totéž by si zřejmě mysleli i kluci ze zdejší školy, protože její dlouhé, štíhlé nohy, pro něž nemusela nikdy nic udělat, přitahovaly v roztrhaných minišortkách i pohledy žen. Dnes ráno ale Miia usoudila, že kraťasy jsou sice pohodlné a cool, ale v očích učitelů i žáků by v nich vypadala jako politováníhodná sídlištní matka v domácnosti ve středním věku, která si užívá, když muži v kavárně hádají, kolik jí je. A tak si oblékla džíny, tílko a přes něj sako, i navzdory nebezpečí, že dostane úpal.

Sborovna byla tam kde dřív. U dveří Miia ze starého zvyku zvedla ruku, že zaklepe, a připravila se k úkloně, než jí došlo, že dneska je tu jako učitelka. Stiskla kliku a dveře tajemné komnaty se otevřely. Pousmála se, když pomyslela na své podvědomé očekávání, že spatří něco, co je pro dětské oči nevhodné. Ale místnost zela prázdnotou. Přišla pozdě? Ve špatný den? Do špatné místnosti? Kde všichni jsou? Nikdo na ni nečekal. Neučinila chybu, že vešla dovnitř?

Pot se z ní řinul ještě víc než předtím a Miia zatoužila po třetí sprše.

V posledních letech pracovala jako policejní konzultantka a stála u zrodu jednotky pro sociální média. V debatních pořadech a v novinách se objevovala tak často, že si ji lidé zapa-

matovali, v dobrém i ve zlém. Práce policistky specializované na internetové zločiny, kterou znalo celé Finsko, se přirozeně nemohla zamlouvat všem. Desítku poděkování a poplácání po ramenou zpravidla provázelo i několik výhrůžek vraždou nebo rad, které ji posílaly do prdele, a právě ty jí utkvěly v mysli. Práci oddělovala od soukromého života jen obtížně. A přestože se jako internetová specialistka zaměřovala na mládež, uvědomila si, že touží po práci učitelky a kontaktu s mladými tváří v tvář. Když se doslechla, že v Palokaski mají volné místo preventisty, hned se o ně začala ucházet. Se dvěma státnicemi, které složila na výbornou, si mohla vybírat.

Ve vzduchu se vznášela vůně čerstvé kávy. Miia si na stole povšimla lákavé hromady tvarohových koláčů a vzpomněla si, že nesnídala.

„Haló?“

Nikdo neodpovídal. Věděla, že vzadu za sborovnou se nachází ještě zasedací místnost a ředitelna. Chvíli váhala, zda má jít dál a poohlédnout se po svých budoucích kolezích, nebo si dát kávu a koláč. Lákalo ji to druhé, ale koláče tu mohly ležet pro nějakou jinou příležitost. Na druhou stranu jich bylo tolik, že když si jeden vezme, nic se nestane. Po jednom sáhla a v tu chvíli se za ní hlučně rozletěly dveře.

„Tak ty už jsi tady,“ vyprsknul muž a sundal si cyklistickou helmu. „Mám tě pozdravovat od mámy. Poslala ti nějaký věci. Až budeš mít chvílku, tak se pro ně u nás stav.“

Miia si s úlevou oddechla. Byl to jen její roztržitý mladší bratr Nikke, který dělal v Palokaski školního psychologa.

„Kde jsou všichni?“ zeptala se.

„Někteří tu už určitě budou.“

Nikke vykročil k zasedačce, jeho sestra pospíchala s koláčem v ruce za ním a cítila se trapně.

Zasedací místnost byla plná učitelů. Miia hned vycítila, že je něco špatně. Učitelé byli opálení a vypadali odpočatě, ale mluvili tiše a rozhodně neprobírali zážitky z prázdnin. Ředitelka, žena v předdůchodovém věku, zírала z okna s pokrčeným čelem.

„To jste měli tak hrozný prázdniny, nebo proč se tváříte tak kysele?“ zeptal se Nikke.

Někteří pozdravili a jedna mladší učitelka se přišla s Nikkem obejmout. Miia věděla, že ho kolegové mají rádi. Dveře jeho kabinetu bývaly otevřené i pro ně, ačkoli to k jeho práci nepatřilo. Byla na svého bratra hrdá.

„Tohle je Miia, moje sestra. Našel jsem ji vepředu, styděla se jít dál.“

Všichni se na ni obrátili.

„Zdravím.“ Miia schovala koláč za zády a pokusila se usmát. „Ráda vás všechny poznávám, s někým se už teda známe.“

„Miio!“ Ředitelce se na tváři objevil vřelý úsměv. „Vítej, holčičko.“ Pevně ji objala a Miia se snažila neumazat jí koláčem šedý kostýmek.

„Tak už jsme tu všichni,“ oznámila ředitelka a pokynula Miie k prázdné židli. „Miia Pohjavirtová u nás od zítřka začíná jako nová metodička prevence. Někteří už ji znáte, je to bývalá žákyně naší školy.“

Miia si prohlížela učitelský sbor. Většina tváří jí nic neříkala, ale poznala Mattilu i učitele biologie, ruštiny, náboženství a tělocviku. Co se jim asi tak honí hlavou? Všichni se usmívali a kývali jí na pozdrav. Byli stejně jako ředitelka hrdí na své žáky? Nebo jejich pohledy skrývaly i zahořklost, že tu ustrnuli a zestárlí, což jim její příchod možná připomněl? Nebo Miiou pohrdali a pochybovali, jestli se na tu práci hodí? Přemýšlel někdo, proč se vrátila?

Ředitelka se posadila do čela stolu.

„I když jsme rádi, že máme mezi sebou novou kolegyni,“ začala, „tak jak jsem právě řekla ostatním, obdrželi jsme i velmi špatné zprávy. Dnes ráno volal otec Laury Andersonové a sdělil nám, že Laura v sobotu v noci zmizela.“

Nikke, sedící nalevo od sestry, zlehka vydechl. Miia ten zvuk znala. Takhle většinou vzdychal, jen když se lekl. Když ho přistihli při nějaké nekalosti.

„V sobotu se na pláži v Palokaski sešla spousta našich žáků k tradiční rozlučce s prázdninami. Laura se doposud nevrátila domů. Neví se, jestli si šla zaplavat, ani jestli o tom uvažovala, ale veškeré...“

Ředitelka nedokázala vyslovit to správné slovo, „pátrání“ jí znělo příliš ošklivě. Osudově, definitivně.

„... hledání v okolí pláže skončilo bez výsledku. Samozřejmě věříme a pevně doufáme, že se Laura v pořádku najde. Možná jen přespala u nějakého spolužáka.“

Miia konečně pochopila, proč je ve sborovně tak ponurá nálada. Zpráva se jistě roznesla po okolí, leckdo pomáhal s pátráním.

V ruce pořád svírala tvarohový koláč. Během ředitelčina proslovu se rozhlížela a hledala místo, kam by ho ukryla, až ho nakonec nepozorovaně strčila do tašky.

2

PO SKONČENÍ OFICIÁLNÍ ČÁSTI PORADY začali učitelé probírat jiné věci. Spekulovali, kde je Laura, ale vyprávěli si také zážitky z prázdnin. Miia se podívovala, jak suverénně její bratr líčí kolegům skoro uvěřitelnou historku o cestě do severního Finska, ačkoli pokud věděla, Nikke od otcovy smrti na ryby nejezdil, natožpak do Laponska. Učitelé v Palokaski ale jeho údajně každoroční rybářské výpravy nejspíš považovali za legendární. Nikke párkrát na sestru mrknul, jako by chtěl naznačit, ať drží jazyk za zuby. Miia se bratrovi do vyprávění ani vměšovat nechtěla, protože jeho historka odlehčila chmurnou náladu, kterou vyvolala zpráva o Lauřině zmizení.

„Miio, pojďme se podívat na tvůj kabinet,“ vyzvala ji ředitelka. Miia rychle vyskočila ze židle.

„Klídek, ségra. I kdybys neposlechla hned, tak už tě po škole nenechají,“ ušklíbl se Nikke, ale sám také vstal. Vydali se chodbou za ředitelkou a Nikke přitom dloubl sestru do boku.

„Však se tu otrkáš.“

Ředitelka Miiu zběžně provedla školou. Miia školu znala, takže žádnou dlouhou komentovanou prohlídku nepotřebovala. Procházeli chodbami a ředitelka vysvětlovala, jak to ve škole chodí. Miia občas střelila pohledem po Nikkem, který šel za nimi. Bratr záhadně mlčel, pohled zabořený do země.

„... těmito hodnotami se řídíme a každý si je musí osvojit, aby je měl na paměti, i kdyby ho o půlnoci probudili,“ dopověděla ředitelka a pohlédla na oba jako učitelka, která ví, že

ji neposlouchají, a proto si v pátek napíšou přepadový test. „Tady je tvůj kabinet, Miio.“

Ředitelka ukázala na sterilní prosklenou kóji.

„Můžeš si to tam zařídit, jak chceš. Tvůj bratr si kabinet přestavěl na úplný budoár,“ dodala a ukázala na místnost vedle. „Tady máš klíče. Tenhle je od hlavních dveří, tenhle univerzál a tenhle od tvého kabinetu.“

Předala Miie svazeček klíčů a z kapsy vytáhla papír. „Tady mi prosím podepiš, žes ty klíče převzala.“

Miia naškrábala své jméno na proužek papíru ustřížený z kopie.

„Musím se teď vrátit a projít si rozvrh výuky. Kdyby ses potřebovala na cokoli zeptat, určitě se můžeš obrátit na Niklase. Ode mě je to všechno, můžete jít klidně domů, pokud chcete. Ještě jednou tě tu vítám.“

Ředitelka je obdařila ocelovým úsměvem a vydala se ke sborovně. Její kroky se chodbou rozléhaly jako slabé výstřely.

Nikke otevřel dveře svého kabinetu a Miia tam nakoukla. Její bratr do kabinetu dost investoval. V oknech visely barevné designové závěsy z Marimekka, na podlaze ležel měkký vlněný koberec a místo pracovního stolu se pod hromadami papírů ukrývala pohovka. Jednu stěnu tvořily jen knihy, ve stojanu na kytary spočívaly akustická a elektrická kytara a ukulele, v rohu se povaloval gymnastický míč a naproti pohovce stála dvě pohodlná křesla. Stylovost místnosti nabourávaly jen dvě květiny na parapetu, které přes léto uschly. Po stěnách Nikke rozvěsil pozoruhodná umělecká díla.

„To jsou práce žáků,“ vysvětlil. Zapnul velký větrák a Miiu během několika vteřin ovanul příjemný proud vzduchu.

„Vypadá to tu trochu jinak než u vás doma,“ podotkla a svalila se do křesla. Větrák byl tak osvěžující, že by se nej-

raději hned svlékla donaha. „Takže veškerou svojí kreativitou plýtváš tady místo doma?“

„Proč myslíš?“

Věděla proč, ale nechtěla s Nikkem nadávat na Suski.

„Vyměníme si místnosti? Dám ti bůra,“ nabídla bratrovi, který si na pohovce odhrabával místo k sezení.

„Jedině za dva.“

„Oukej.“

„Ale větrák si nechám.“

„To teda ne.“

„V tom případě do toho nejdu.“

Miia se zvedla, neochotně opustila chladivý proud vzduchu a zamířila ke dveřím.

„Vida, ty máš i tohle.“

Vytáhla a zase stáhla rolety na prosklené stěně do chodby.

„Ty bys snad chtěla, aby tě všichni, co jdou kolem, viděli, jak sedíš u školního psychologa?“

Asi ne, pomyslela si. U psychologa nikdy nebyla, i když jí to doporučovali. Ne proto, že by to neměla v hlavě v pořádku, ale z jiných důvodů.

Miia vstoupila do své nové pracovny a zkusila si představit, jak si ji zařídí. Zrovna teď ale toužila jen po větráku. Otevřela okno a vpustila dovnitř další horký vzduch. Místnost vypadala jako jakákoli jiná kancelář. Dřevotřískový stůl a police, jedna okázalá ergonomická kancelářská židle, jedna pohodlná židle na druhé straně stolu a tři rozhrkané stoličky s kovovými nohama.

Závěsy byly ušité ze stejné látky jako všechny ve veřejných prostorách. Tenké zelené rákosí na béžovém podkladu.

V místnosti nebyl počítač. Miiu napadlo, jestli jí později dají notebook. Když před časem pracovala ve škole jako

záskok za jednu učitelku, musela se spokojit se stolními počítači ve sborovně. Snad to tak chodilo i tady. Život se jevil daleko snazší, když nemusela neustále odolávat pokušení. Jednou si ale bude muset na přítomnost počítače zvyknout a naučit se od něj odtrhnout.

Posadila se na židli, a protože desku stolu měla na úrovni brady, nahmatala polohovací páčky pod sedákem. Tahala za ně a kroutila jimi, ale s židlí se jí pohnout nepodařilo. Vstala a popošla k oknu. Měla volný výhled za kontejnery. Musí si pořídit aspoň pořádné závěsy.

Do pootevřených dveří strčil hlavu Nikke.

„Můžu na návštěvu?“

V ruce držel květináč s uschlou kytkou.

„Vítej v novém domově.“

„Tu zvadlou vrbovku si nech.“

„Tohle je speciální odrůda, která přes léto vždycky odpočívá, ale jakmile ji na podzim pořádně zaleješ, probudí se k životu.“

Nikke postavil květináč na parapet a zkusil něco provést s kancelářskou židlí. Několika ráznými stisky se mu podařilo sedák zvednout.

„Jaks to udělal?“

„Magic touch.“

„Znáš dobře tu zmizelou holku?“

Nikke krátce vydechl, stejně jako na poradě, opravdu ho to zneklidnilo.

„Myslela jsem si to. Je to tvoje pacientka.“

„Klientka. Dneska už se jim pacienti říkat nesmí.“

„No ale chodila k tobě.“

„Laura není z těch, co utíkají z domova.“

„Takže myslíš, že se jí něco stalo?“

Nikke chvilku mlčel.

„Ve škole jí to fakt jde. A má talent na klavír. Je celkem tichá, dalo by se říct i stydlivá. Ale se všema vychází.“

„Tak proč k tobě chodila?“

Nikke neodpověděl.

„Pověz mi, co můžeš. Neber mě teď jako sestru, ale jako kolegyni. Hranice mlčenlivosti vede jinudy. Určitě budeme mít nějaký společný případy. Teda klienty, sorry.“

„Přes svou nesmělost byla hodně cílevědomá. Měla klasický hudební vzdělání. Věděla, co chce. Nebo aspoň takovým dojmem působila. Občas se úplně rozohnila. Samozřejmě nevím s jistotou, jestli mi říkala, co si opravdu myslí.“

Nikke se znova odmlčel. Miia se dívala z okna. Slyšela, jak na dvůr přijelo auto, dveře se otevřely a s třísknutím zavřely, ale z okna na auto neviděla.

„Za poslední rok se ale změnila. Jako v jejím věku všichni, ale Laura byla jiná.“

Miia na bratra nechápavě hleděla.

„Puberta. O tom určitě něco víš. Zažili jsme to taky. Hádáme se s rodičema, třískají s náma hormony.“

„Tak o tom fakt nic nevím, slyším to poprvý.“

„Laura je ukázkový příklad. Ustříhla si cop a oči zmalovala tak, až je div, že přes ten nános černi vůbec viděla. Její milí rodičové jí prý pořád všechno vyčítali. Hlavně otec. Aby se jim pomstila, přestala se učit i chodit na klavír.“

„A útěk z domova by do toho schématu nezapadal?“

„Ale jo, jenže... všechno se odehrávalo příliš vědomě a očiividně. Celou dobu se chovala rozumně. Věděla, že tohle období přejde. Že teď je třeba se vzepřít, ale pak život půjde dál.“

Miia sledovala, jak si bratr během hovoru hraje s otočnou židlí.

Někdo zaklepal na dveře a Miia šla otevřít.

Na chodbě stál muž skoro důchodového věku, na tváři měl několikadenní strniště, rozčuchané vlasy a na sobě baloňák. Vyznačoval se laskavým pohledem a širokým úsměvem, a kdo by ho neznal, mohl ho považovat jak za psance, tak za špičkového vědce.

„Korhonene,“ vyhrkla, na nic jiného se nezmohla. Komisaře Kariho Korhonenova dobře znala. Když ještě pracovala u policie, vyšetřovali spolu řadu případů.

„Miio, zdravím tě. Sešli jsme se dřív, než jsem čekal.“

„Bohužel. Musím přiznat, že jsi ten poslední, koho bych dneska chtěla vidět,“ odvětila a potřásla si s ním rukou.

„Jen si nemysli, já jsem na tom stejně.“

Miia se pohledem setkala s Korhonenovými zářivými očima a uvědomila si, že se jí po něm už stýskalo. Měla ho ráda. Na první pohled vypadal jako šupák, ale jako policista patřil k naprosté extratřídě a jako kamarád k extrasupertřídě. Naposledy spolu úzce spolupracovali na jaře, kdy odhalili síť pedofilů, kteří dlouhodobě působili na internetu.

„Je mi jasný, proč jsi přijel. Jsi tu sám?“

„Lehtola je nemocný a čeká mě jen takový rutinní výslech.“

„Tohle je můj brácha, Niklas Pohjavirta. Dělá tu školního psychologa.“

Nikke vstal a potřásl si s komisařem rukou.

„Kari Korhonen, policie. Právě vás hledám.“ Omluvně se podíval na Miiu a pak pokračoval k Nikkemu: „Mohli bychom jít někam, kde si můžeme popovídat v klidu? Musíme si promluvit o zmizení té Andersonové.“

3

„PŘEDPOKLÁDÁTE, ŽE ŠLO O ZLOČIN?“ zeptala se Miia. Ihned pochopila Korhonenův pohled i to, že jí do toho nic není.

„Ne. Ale Andersonová se pohřešuje už druhý den a musíme sledovat všechny stopy,“ odpověděl.

„Pojďme vedle, do mého kabinetu.“ Nikke už vycházel na chodbu, ale Miia chytla komisaře za rukáv.

„Já už se na Lauru trochu vyptávala.“

„To jsem si mohl myslet. Jdeš hned na věc. Nemáš tu náhodou dělat preventistku?“

„Mohli bychom si třeba někdy vyměnit pár informací.“

„Třeba. Ale ty by ses teď měla soustředit na svou práci ve škole. Jak víš, statisticky tyhle pohřešovačky teenagerů končívají skoro vždycky šťastně. Špatně dopadá jen pár procent z nich.“ Bedlivě se na ni zahleděl, ale moudřejší nebyl.

„Ale kdyby šlo o zločin, mám tu vynikající pozici. Pracuju tady a budu mít pod drobnohledem všechny Lauřiny kamarádky,“ dodala Miia.

Korhonen se na ni laskavě usmál.

„Už pro nás neděleš.“

Jeho odpověď ji nepotěšila, ale po pravdě ani nepřekvapila.

„Ano, pane komisaři. Teď jsem školní preventistka.“

Korhonen ji chtěl utěšit pohlazením po tváři, ale pak si to rozmyslel. „Tím nechci říct, že by nebylo dobře, že jsi tady.“

„Oči a uši ještě dokážu mít nastražené.“

„O tom nepochybuju,“ usmál se a vykročil ke dveřím. „Jen hádám, že tenhle případ skončí rychle a jednoduše. Holka se

nejspíš brzo přihlásí sama. Nebo ji najdeme někde na pláži. Doufám ale, že přijde po svých.“

Miia osaměla. Horko se vrátilo. Jako by Korhonenova přítomnost místnost na chvíli ochladila. To by vysvětlovalo, jak mohl v tomhle vedru nosit baloňák. Byl prostě cool. Zato ona ne. Větrák musí sehnat hned na zítra. Vlastní nešikovností se jí podařilo spustit sedák židle zase dolů. Z toalet na chodbě přinesla vodu, aby zalila uschlou květinu, a dala jí tak šanci k zázračnému zotavení, které Nikke sliboval. Nakonec si vzala tašku, zhasla světlo a odešla.

Ve sborovně už nikdo nebyl. Ani v ředitelně. Venku stál Korhonenův volkswagen. Miia v něm dřív často jezdila, a tak se ani nemusela podívat dovnitř: věděla, že v autě to vypadá jako na smetišti.

Cestou domů ji pronásledovalo slunce zářící na bezmračném nebi, neobjevil se skoro žádný stín. Miia se potila a zastavila se, aby si vyhrnula nohavice. Chtělo by to jít si zaplavat. Chtělo by to ještě pár dní dovolené. Cítila se naprosto nepřipravená na každodenní rutinu, která jí zítra začne. Dobrá ranní nálada byla tatam. Je to únavou, opakovala si. Několik nocí se pořádně nevyspala. Bylo příliš velké vedro. A prožila náročný den, naprosto odlišný, než jak si ho představovala.

Ráno opravdu spíčkala, aby se vrátila na místa svého dětství. Teď už žádnou nostalgii netrpěla, ale rozkvetlé letní Palokaski bylo pro výhradně vážné myšlenky příliš krásné. Cítila, jak se pomalu uvolňuje. Když mýjela stánek se zmrzlinou, rozhodla se koupit si dva kopečky a s kornoutkem se posadila na lavičku.

Palokaski byla původně oblíbená chatová oblast pro obyvatele Helsinek. V šedesátých letech začaly na polích vyrůstat paneláky a nákupní centra. Pobřeží zasvětili rodinným do-

mům. V sedesátých letech se do Palokaski stěhovaly rodiny s dětmi toužící po prostoru a čerstvém vzduchu, mezi nimi i Pohjavirtovi. Stěhovací krabice nejprve nanosili do paneláku, ale když otec později ve své kariéře vystoupal na vedoucí pozici, usadila se jejich pětičlenná rodina v domku na pobřeží. Nestál úplně u vody, ale z jednoho rohu zahrady za domem bylo možné spatřit blýskavý pás moře.

Miia dál s vřelostí hýčkala vzpomínky na dětství. Palokaski byl ráj, kamarádi tam nikdy nescházeli a prostředí se podle her proměňovalo v rybářskou vesničku, les Ronji, dcery loupežníka, nebo v pirátskou loď. Nechybělo místo pro hrady ze sněhu, bunkry ani hru na květinářství, a skrýší zde bylo víc, než během dětských let vůbec stihli objevit. Děti běžaly k sousedům jako do vlastního domu a nikdy se nemusely bát ničeho jiného než vybájených příšer.

Miia dolízala zmrzlinu a pokračovala dál do obchoďáku. Dřív tam bývaly samostatné obchody pro každé zboží – hračkářství, papírnictví, porcelán, rybářské potřeby, pekařství, cukrárna, květinářství. Během krize na počátku devadesátých let všechny obchody zkrachovaly takřka přes noc. V budově namontovali rozvody pивních trubek a do výloh zbylých obchodů vyvěsili plachty „K pronájmu“. Teď v obchoďáku živořily jen jedny potraviny a svoje kanceláře tu měla sociálka. Stalo se z něj území chudší třídy, neboť movitější obyvatelé téhle čtvrti jezdili svými městskými off-roady nakupovat jina. Prodejna alkoholu by tu určitě vydělávala, ale ta nejbližší se nacházela až v mamutím nákupním centru u dálnice. Jen večerku tu přes všechny změny udrželi při životě.

Miia bezděky kráčela k obchodu, ačkoli nic koupit nepotřebovala. Vevnitř bylo aspoň příjemně chladno. Postávala před policí s novinami a časopisy a na obálce *Glorie* si povšimla

jména Tiiny Ojantausové. Koho baví o téhle prachaté ženské pořád čist? Pak si ale všimla, že časopis obsahuje i článek o nových způsobech léčby neplodnosti. Nikke a Suski se o dítě snaží už roky. Rozhodla se, že své švagrové časopis koupí.

Miia nově bydlela v dvoupokojovém řadovém domku, který stál v pásu nazývaném rozvodí, v oblasti obývané střední třídou. Když se po krizi devadesátých let zvětšily rozdíly v platech, na břehu vyrostly nevídaně obrovské paláce obehnané zdmi a zajištěné bezpečnostními systémy, zatímco paneláky ze sedmdesátých let ve stejnou dobu jen čím dál víc chátraly. V dnešním Palokaski se dal spatřit jeden z nejkřiklavějších příkladů sociálních rozdílů ve Finsku. Třídní rozdíly tady také ovlivňovaly, s kým se budete stýkat. Jako by existovala dvě Palokaski, bohaté a chudé, a mezi nimi se rozprostírala neutrální zóna s minimálním vlivem.

Po příchodu domů si Miia blahorečila, že nechala celý den v bytě průvan. Rychle si svlékla propocené oblečení a natáhla si šortky a tílko. Byt vypadal, jako by v něm přebývala už delší dobu. Z centra Helsinek se přestěhovala snadno, protože neměla moc nábytku. Něco dokoupila v Ikea, švédské skládačky rychle sestavila a byt proměnila v útulný domov. Krabice s knihami a pytle s oblečením vybalila během jednoho večera s pomocí své švagrové Suski.

Otevřela ledničku. Byla prázdná, vrčela, rošty se v ní třásly a žárovka kajícně svítila. Proč koupila ženský časopis, místo aby nakoupila jídlo? Vzala do ruky mobil, chvíli prohlížela stránky pizzerií v Palokaski a objednala dvě rodinné tuňákové pizzy a dvě půllitrovky Coca-Coly light.

Pak si vzala na klín notebook, složila si nohy pod sebe a pomalu a soustředěně počítač otevřela. Jednou za den si

povolila projít Facebook a další sociální sítě. Tak si to sama určila. Vzdát se toho úplně by pro ni bylo příliš, to nemohla. Na druhou stranu jednou za den to stačilo. A důležité také bylo, že si závislost přiznávala.

Rychle zkontrolovala maily a přihlásila se na Facebook. Prolétla příspěvky na zdi, ale žádné novinky o nikom neobjevila. Fotky z léta se už zdály neaktuální, ani se jí nechtělo je rozklikávat. Na všech bylo to stejné molo a západ slunce. Nic zajímavého. Potěšilo ji, že o nic nepřišla, i když nekontrolovala internet na telefonu každou minutu jako dřív.

Červená ikona v pravém horním rohu oznamovala, že Miia má šest nových žádostí o přátelství. Dvě od učitelů. Zbytek byli nějací teenageři. Jména jí nic neříkala, ale žádosti schválila všechny. Díky svému povolání měla tisíce „přátel“, které neznala. Mnohokrát už přemýšlela, jestli by neměla pro opravdu blízké vytvořit zvláštní profil pod krycím jménem, ale ještě se k tomu nedostala.

Rychle vyfukala nový status: *Palokaski, mon amour! Znovu v hlavním štábu, první pracovní den za mnou. Palokaski – žádný vrásky!* Během pár vteřin nasbíral status několik „To se mi líbí“. Pak přišlo to nejtěžší. Aby s kontrolou komentářů a lajků vydržela až do příštího dne.

Miia se dala do čtení zpráv. Bylo jich hodně. Část od známých, část od úplně cizích lidí, všechny nějak souvisely s její policejní prací. Budou asi chodit ještě dlouho.

Zprávy pročítala jen na půl oka, cvičeným zrakem. Cítila únavu. Už aby přivezli ty pizzy. Skoro už vypínala počítač, když ji jedna zpráva upoutala. Poslala ji Johanna Malkamäkiová. To jméno jí nic neříkalo, ale Johanna ve své zprávě v krátkosti uvedla, že si chce promluvit o Lauře Andersonové. Miia si otevřela Johannin profil. Zjevně žákyně školy v Palokaski.

Poslední status měla ze soboty večer, tedy z doby, kdy se Laura ztratila. Miia vyhledala v seznamu jejích přátel Lauru Andersonovou a pokusila se dostat i na její facebookový profil, ale ten byl přístupný jen přátelům.

Rozepsala odpověď a zrovna zazvonil zvonek. Poslíček s pizzou. Konečně jídlo. Zdolat dvě rodinné pizzy jí nepotrvá dlouho.

Když otvírala dveře, zpoza sousedních domů sílil hukot. Blížila se bílá helikoptéra s oranžovým pruhem pobřežní hlídky, letěla nízko, těsně nad korunami stromů. Jakmile se octla nad ní, Miia pocítila rachot až v hrudi. Helikoptéra přeletěla domy a pokračovala k moři. Zvuk utichl, ale tísnivý pocit u srdce zůstal.

4

„UŽ ZASE CHROUPEŠ.“

Nikke pohlédl na Suski, která seděla naproti němu, a pak na toastový chléb v ruce.

„Sorry.“

Suski si odfrkla a otočila stránku deníku *Helsingin Sanomat*. Pokud pan Fazer každý rok věnoval výzkumu a zlepšování chleba tolik prostředků, kolik Nikke předpokládal, pak by k toastovému chlebu chroupání patřit mělo. Nebo tady šlo o velké spiknutí proti jeho ženě, protože pití pomerančového džusu od Valia bylo chlemtání a v Pauligu se podařilo do kafe přidat podivný srkavý zvuk. Nikke si ukousl chleba a snažil se ho tiše dožvýkat.

Pak vstal, dlaní shrnul drobečky z designového stolku na ručně vytočený talíř drahé značky a otočil se k myčce. Suski úhledně složila noviny a utřela si pusu.

„Miláčku. Nedohodli jsme se, že snídat budeme oblečení? Teď už máme i po dovolené, nemůžeme dál žít jako v divočině.“

Nikke si bezděčně stáhl staré promo tričko jedné kapely až ke gumě vyžehlených boxerek.

„Je mi jasný, že pro madam je těžký vidět svýho muže v takto ponižující situaci.“ Připlížil se za ni a políbil ji na krk. „Zbývá už jen, aby nás viděl soused a všimnul si, že tu žijem jak staří manželé.“

„Hele, ty víš, co chci říct.“

„Jasně. Kdybych měl frak, spal bych stopro v něm. Čestný slovo.“ Nikke pozvedl ruku k srdci a s vážností se zahleděl své ženě do očí. Suski se pousmála.

„Dáte si, mladá dámo, v dnešním božsky krásném ránu ještě trochu čaje?“ Nikke vzal ze snídaňové soupravy tu správnou konvičku a ukápl trochu čaje na ubrus. Instinktivně se lekl, ale pak s klidem pokračoval v nalévání. Suski zhluboka vzdychla a snažila se na tváři vykouzlit úsměv.

„Díky.“

„Pro vás, madam, jen to nejlepší.“

Znovu se posadil ke stolu a díval se na svou ženu. Byla to pořád ta stejná dívka, jako když ji spatřil poprvé. Tehdy zrovna dostal opušťák z vojny a přijel do prázdného domu, matka byla v práci a Miiia bůhví kde. Procházel domem jak cizí budo-
vou, podívoval se prázdným místnostem a neznámým vůním, které se tu usadily, protože dům obývaly jen dvě ženy. Dům se dvěma ženami a opuštěnými pokoji. Nikke bydlel v tom svém aspoň o víkendech, ale existovaly také pokoje, s nimiž nikdo nic nedělal. Otcova pracovna. A ten druhý pokoj. Těch se nikdo roky ani nedotkl. Nikdo nedokázal sebrat sílu, ani kdyby chtěl, pro všechny to bylo příliš těžké.

Unavený a hladový voják zamířil rovnou do kuchyně, namazal si osm toastů máslem, obložil je játrovým salámem a kyselou okurkou a umíchal si půl litru studeného kakaa. Všechno vychutnával vestoje u dřezu, drobil na zem a zanechal po sobě rozprášené kakao. Z nějakého důvodu pak odešel do sestřina pokoje namísto do svého, natáhl se na její postel přikrytou měkkým růžovým plédem a usnul.

Když o několik hodin později otevřel oči, vedle postele stála dívka sestřina věku, s přísným pohledem, ale úžasně krásná. S určitým opovržením se dívala na uniformu i zaschlou slinu na tváři, jejíž nešťastný hnědý odstín Nikke později analyzoval jako kakaový prášek. Nikke vyskočil a chtěl si urovnat vlasy, ačkoli na hlavě žádné neměl.

„Jéé...“

„Já jsem Suski. Kamarádka tvé sestry. Zrovna jsme přišly z tréninku.“

Teď, o dobrých deset let později, seděla tatáž dívka, jeho žena, naproti němu u snídaně se stejně přísným výrazem ve tváři. Možná jí přibyla nějaká ta vráska, ale husté, skoro černé vlasy měla sčesané do obvyklého culíku, na tvářích tu samou růž. Vstala, nádobí pečlivě opláchla a naskládala do myčky. Ze skříňky pod linkou vytáhla roli jednorázových kuchyňských utěrek, jednu odtrhla a pokropila dezinfekčním prostředkem. Nejprve otřela skříňky kolem madel, jež zářila čistotou, a pak pokračovala na pracovní plochu kuchyňské linky, která se blyštěla prázdnotou.

„Včera mi napsala Miia. Četla článek o nových léčebných metodách a slíbila, že mi pro tebe ten časopis dneska přinese do školy.“

„V kolik tak dorazíš domů?“

„První školní den těžko říct. Měli bychom nejspíš skončit brzo. Akorát nevím, jak to dopadne s tou Laurou.“

„S Laurou?“

„No s Laurou, s tou pohřešovanou holkou.“

Suski zkroutila utěrku, vyždímala ji úplně dosucha, hodila do koše na bioodpad a šla se podívat z okna. Její venkovní kytky svůj boj s vedrem asi brzo prohrají.

„Už ji našli?“

„Ne.“

„Nechápu, proč se kolem toho tolik nadělá.“

„Ale nenadělá,“ namítl Nikke. „Jen se to musí vyřešit, a protože to byla moje klientka, budu s tím muset pomáhat. To je všechno.“

Suski se zadívala na jiřiny. Je možné, že by támhle prosvítal uschlý list? Jiřiny by měly nehledě na vedro vydržet až do října!

„Můžeš jim k tomu vůbec něco říct? K čemu jim budeš, nemáš povinnost mlčenlivosti?“ zeptala se a otočila se na svého muže.

„Žádný důvěrný detaily jim zbytečně sdělovat nebudu. Ale znám docela dobře okruh Lauřiných kamarádů, co dělali a čím se zabývali.“ Nikke vstal trošku moc zbrkle. „Snad dokážeš pochopit, že lidi mají starost, když se někdo ztratí.“

Suski se ohlédla po manželovi, už se zřejmou nelibostí.

„Hlavně mi teď nekňourej. To já jsem tady strávila půl léta sama, zatímco ty jsi běhal za tou holkou.“

Nikke objal manželku kolem ramen.

„Suski, drahoušku. Víš, že to bylo pracovně. Laura je moje klientka a já se o ni staral. I když to může vypadat jinak, víš přece, že jsem psycholog, ne učitel, a nemám báječný učitelský prázdniny. Moji klienti potřebují pomoc i v létě.“

Suski lehce uvolnila své strnulé tělo a ovinula manželovi ruku kolem krku.

„Promiň. To já jen tak, však víš. Nálada se mi mění, jak se jí zachce.“

Nikke letmo políbil ženu na rty a otřel svůj nos o její. „Jo, já vím.“

Suski se poodtáhla a zadívala se na svého úžasného, spolehlivého a pohledného muže.

„Já jen nedokážu pochopit, kolik práce je s jednou mladou holkou.“

Nikke se uvolnil z objetí, pocuchal ženě vlasy a při odchodu zamumlal: „Kéž bys věděla kolik.“

5

„DOBŘE RÁNO,“ usmál se na Miiu muž s koblihou v jedné a hrnkem kávy v druhé ruce. Zaboha si nemohla vzpomenout na jeho jméno. Ani jaký předmět učí.

„Nápodobně,“ pousmála se. Možná matematiku a fyziku? Aby nemusela v rozhovoru pokračovat, popadla ze stolu jablečnou buchtu, strčila si ji napůl do pusy a otočila se k odchodu.

Ve dveřích sborovny se srazila s Nikkem, který jí vytrhl zbytek buchtu z ruky.

„Měla bys trochu dbát na figuru, děvče.“ Matematikář-fyzikář se zadíval na její štíhlou postavu a vyprskl smíchy. „Tak to se povedlo.“

„Jdeme na to.“ Ve sborovně se objevila ředitelka a mnula si ruce. „Nastal čas jít za těmi, kvůli nimž tady jsme, za nadějemi naší vlasti.“

Miia seděla spolu s ostatními členy učitelského sboru na pódiu školní auly a poslouchala ředitelčin projev. Několikasethlavé publikum se nudilo a ředitelka nemluvila o ničem, co by už dřív neslyšeli. „Nový začátek“, „budoucnost“, „pro své dobro“. Že by výuka klišé pro slavnostní projevy patřila k ředitelskému vzdělání?

Miia se soustředila, aby si důkladně obhlédla svou novou smečku. Devadesát procent žáků se z pohledu dospělých oblékalo úplně stejně. Zářivá loga stejných značek, stejné typy školních tašek, od značkových po kopie. Stejně účesy. Lak na nehty tří barev. Drobné rozdílů v pohledech. Asi deset

procent si bylo navzájem podobných ještě víc než ti ostatní. A pak tu byli podivíni. Brejlovci, šprti, kteří nebyli vybaveni logy. Měli pravděpodobně nějaký podivný, absolutně out koníček, jako orientační běh na lyžích nebo korespondenční šachy. Život podivína rozhodně nebyl snadný, ale pokud dotyčnému vydrželo sebevědomí, z dlouhodobé perspektivy šlo o vítěznou strategii. Miia pomyslela na Lauru, která se celé dětství věnovala klavíru. Nejspíš to byla úplně normální holka, ale kvůli intenzivnímu cvičení i ona částečně mezi podivíny patřila. Z přemýšlení Miiu bohužel vytrhlo zaslechnutí vlastního jména.

„Novou členku učitelského sboru někteří možná znáte z internetu. Miia Pohjavirtová je naší novou preventistkou a podle potřeby vám bude k ruce ve školních záležitostech. Miia má na naši školu mnoho vazeb. Je to starší sestra Niklase Pohjavirty, jak jste se asi dovтіpili podle příjmení, a taky sama do naší školy chodila, takže všechny vtípky zná a je marné pokoušet se ji vodit za nos, nemám pravdu, Miiio?“ Ředitelka se na ni otočila svým pevným ocelovým úsměvem.

„Jo.“ Miia vstala, povytáhla si obnošené džíny a přešla k mikrofonu. „Ahoj všichni. Já jsem Miia a kabinet mám dole vedle Nikkeho. Můžete si se mnou domluvit schůzku nebo se jen tak stavit, pokud budete mít něco na srdci. S mnohými z vás se budu chtít během podzimu seznámit, tak se neděste, pokud si vás k sobě pozvu. Mám taky mail, ale přála bych si, abyste si radši přišli popovídat osobně. Klidně mě můžete poklepat na rameno i na chodbě.“

Dav teenagerů na ni nepřírozeně tiše zíral. Miia byla zvyklá na stovky upřených očí stejně jako na to, že ji mladí, kteří trávili hodně času na internetu, znali z dřívějšíka podle fotky,

ale teď by mohla přísahat, že má průhledné tričko nebo si zapomněla obléknout kalhoty. Odkáslala si a snažila se působit uvolněně a bezprostředně.

„Už se opravdu těším, až vás poznám. Chcete se někdo na něco zeptat?“ hodila Miia klasický záchranný kruh. Beztak se nikdo nezeptá, a tak bude moct ukončit pózování.

„Jste tady jako v utajení?“ ozval se pronikavý chlapecký hlas. Miia se snažila pohledem vypátrat, kdo se ptal, ale neúspěšně.

„V utajení?“

„Jo, kvůli Lauře.“

A sakra. Tak tohle bude báječný podzim.

Miia seděla u svého stolu, před sebou tenkou složku, na níž stálo úhlednými písmeny „Lauri Ojantaus“. Její první klient. Složka obsahovala jeho krátkou charakteristiku: potíže s učním, absence, nemístné poznámky na hodinách, neschopný práce ve skupině, samotářský. Miia pročetla zprávu a zkontrolovala hodiny. Bylo teprve tři čtvrtě. Ještě v klidu stihne projít Lauriho profil na Facebooku. Ale nejspíš to bude marné. Lauri tam má určitě nějakou přezdívku nebo smyšlené jméno. Asi by ho našla, ale musela by projít seznamy přátel dalších žáků a hledat vhodně znějící jména. Ve skutečnosti ji víc zajímaly komentáře a lajky k jejímu včerejšímu statusu. Ty ale neměly žádný význam, to by si měla uvědomit.

Miia už vytahovala notebook z tašky, když někdo zaklepal na dveře. Zaujala oficiální posed za stolem, odkáslala si a vyzvala klepajícího dál. Vstoupil zdánlivě plachý a vychrtlý chlapec. Člověk by mu pomalu chtěl uvařit kakao a uložit ho pod deku. Jeho pohled však okamžitě naznačil, že nepřišel rád. Tvář jako by mu zářila typickým opálením

od ploché obrazovky. Lauri nejspíš nebyl rád nikde jinde než u počítače.

„Ahoj, fajn, žes přišel! Jsi má úplně první návštěva. Posad se!“ Snažila se mluvit rázně, aby chlapce aspoň na chvílku probrala.

„Hm.“

„Tak jo. Protože se dneska vidíme poprvé, musíme si nejdřív malinko popovídat a určitě budem mluvit o věcech, který jste tu už probírali. Ale ráda bych se s tebou trochu seznámila, pokud proti tomu nic nemáš.“

„Oukej.“

„Teda... mám tu napsaný, že dneska přijde i tvoje máma.“

„No jo. Vždycky chodí pozdě.“ Lauri upíral při mluvení pohled na svoje ruce, takže mu Miia přes rozčuchané mastné vlasy neviděla do očí. Na tričku měl nějaký rozpixelovaný obrázek, ale seděl tak shrbený, že Miia nepoznala, co ten obrázek představuje.

„Tak už to chodí,“ poznamenala přátelsky. „Lidi se často snadno zdrží v práci a z jednoho místa na druhý je to daleko.“

Lauri se na ni ušklíbl: „Matka pracuje doma.“

Lauri-1, Miia-0.

„Dobrý, počkáme. Jakýs měl prázdniny? Byli jste někde nebo dělali něco zajímavýho?“

„Jo.“

Ticho. Když už to vypadalo, že Lauri opravdu nechce nic dodat, Miia tázavě zvedla obočí.

„V Cannes.“

„Můžeš mi odpovídat i celýma větama.“

„Byl jsem na dovolený. Byli jsme v Cannes. Bylo to oukej.“ Lauri se začal tvářit, že tenhle rozhovor, stejně jako všechny budoucí, už opravdu zažil nejmíň desetkrát a že ho to absolutně nebere.

Miia koukla na hodiny. Super, už mají za sebou čtyři a půl minuty. Pokud chodí jeho matka opravdu vždycky pozdě, může přijít třeba za hodinu. I když Miia věděla, že návratem do školství vstupuje do zcela odlišného světa, zapomněla na jednu věc. Že na internetu je všechno snazší – nepracuje se tam s tónem hlasu, mimikou, řečí těla ani různými zvuky, jen se slovy. A smajlíky. Při chatování s mladými nikdy nezervozněla, ale tváří v tvář se to zdálo velmi pravděpodobné. Na internetu mohla být sama sebou, poslouchat hudbu v roztrhaných teplákách, ale tady, při osobním setkání, si musela udržet autoritu a chovat se jako dospělá. A mluvit k věci. Chtěla sem sama, ze své vlastní vůle. Skvěle, Miio!

Zaklepání slyšet nebylo, ale dveře se rozletěly a třískly o stěnu. Lauri vůbec nereagoval, ale Miia se lekla a poskočila o dobrý kus doleva.

„Podívejme se, tak vy už jste začli beze mě.“

Miia oněměle hleděla na Tiinu Ojantausovou. Vzhledem k dnešnímu počasí byla žena oblečená vhodně, ale do školy zcela nepatříčně. Měla na sobě stříbrné sandály na vysokých podpatcích, těsnou džínovou sukni ke kolenům a přiléhavý džínový top s velkým výstřihem. Kolem krku jí viselo kilo stříbrných řetízků a vlasy bělejší než bílé měla perfektně sestřižené nakrátko. Do toho všeho evidentně vrážela hodně peněz, ale málo vkusu. Miia s pousmáním vstala a podala ženě ruku.

„Vítám vás, já jsem Miia. Jsem ráda, že se po dlouhé době zase vidíme.“ Tiina Ojantausová si s ní neochotně potřásla rukou a zjevně jí vůbec nedošlo, že se setkala se svou dávnou spolužačkou.

„Říkala jsem, že chci u té schůzky být. Nepřeju si, abyste tu tloukli děckám do hlavy, co vás jen napadne.“

Zdalo se, že čeká, až jí Miia přinese židli, ale nakonec si stoličku přitáhla sama.

„Všichni přece usilujeme o to, aby se žákům dobře dařilo,“ pronesla Miia se smířlivým úsměvem.

Ojantausová jí překvapivě úsměv široce oplátila. „No jo, snažíte se těmhle mladochům pomoci. Kvůli takovým věcem bych klidně platila i vyšší daně. Ve své firmě dělám svým způsobem tu samou práci s dospělými, snažím se o zlepšení jejich životní úrovně.“

Miia se v duchu zhluboka nadechla a pokusila se rozhovor nasměrovat profesionálnějším směrem.

Když se Ojantausovi konečně zvedli k odchodu, Miia rozeznala obrázek na Lauriho tričku. Rozpixelovaný čaroděj vystřeloval z ruky modravou ohnivou kouli. Poté co se Lauri otočil a vycházel ven, nápis na zádech zřetelně hlásal: *Guns don't kill people, Magic Missiles do!*

„Nebylo by lepší zabývat se jinými problémama, než má náš Lauri?“ utrousila se soucitným výrazem ve tváři Tiina Ojantausová při odchodu z místnosti. „Měla byste hledat tu Lauru. Ta holka chodila občas i k nám. A bylo jasné, že jednou špatně skončí.“

Dveře se zabouchly se stejnou vervou, jako se předtím otevřely. Miia se znovu posadila, zatočila se na židli a zírala přítom na ubohou, zvadlou kytku na parapetu. První setkání s klientem trvalo celkem 13 minut a teď už chápala, proč se terminologie změnila. „Žáci“ se učí, „případy“ a „pacienti“ jsou pod kontrolou, ale „klienti“ mohou vyžadovat služby a určovat vlastní potřeby.

Bezděky pomyslela na Lauru. Co asi jako klientka chtěla a co jí Nikke nabídl? I když Miia svého bratra znala, něco jí v tom schématu zamrazilo. Jeho vyličení Laury neodpovídá-

lo ustěpačné poznámce Tiiny Ojantausové, ačkoli Miia tuhle divu nepovažovala za nijak důvěryhodný zdroj. A rozhovor ve sborovně podporoval spíš Nikkeho pohled. Proč ale k němu Laura chodila? Pouhá pubertální vzpoura, o které se zmiňoval, nemohla být jediným důvodem.

Miiu neskutečně štvalo, že už nemá přístup do policejní databáze. Nikke byl vázán mlčenlivostí a Lauru chránil a z Korhonena nedostane nic, jedině že by mu za to mohla nabídnout něco na oplátku.

Teprve když byl notebook na stole a Facebook zapnutý, uvědomila si, co dělá. Tohle ale byla pracovní věc. Nebo aspoň důležitá, přesvědčila se a vyhledala zprávu, kterou dostala včera od Johanny. Měla na ni reagovat hned po přečtení. Zprávu našla a stiskla tlačítko pro odpověď.

Ahoj, Johanno, jsem ráda, žes mi napsala. Budu ve škole každý den, tak se klidně zastav, popovídáme si!

Jsem ráda, žes mi napsala? To tak rychle pochytila učitelský jazyk? Miia sice nevěděla, jakou roli v tom všem Johanna hraje, ale zprávu stejně odeslala. Může se dozvědět něco, co případ posune dál. Nebo se té holce rozhovorem aspoň uleví. Ať je to jak chce, Miia cítila, že má do pohody hodně daleko, ale přesto tak blízko.

6

MIIA RYCHLE ZLIKVIDOVALA dva dvojité cheesburgery a velké hranolky, zmačkala papírový sáček od McDonald's a hodila ho do koše. Dál pozorovala školní dvůr a usrkávala přitom zbytky Coca-coly light. Žáci hráli škatulata, aby se na konec bezpečně zařadili mezi své: emo, gotici, metrosexuálové, lolitky, scene girls, skejťáci. Skupinky byly jiné než kdysi, ale za kontejnery to vypadalo stejně jako v době, kdy Miia chodila do školy; žáci kouřili, plivali kolem sebe a někteří se líbali.

Oběd ve školní jídelně by byl asi zdravější a solidárnější než se schovávat ve vlastním kabinetu, možná se to předpokládalo i jako určitá povinnost, ale schůzka s Ojantausovou a Ojantausem juniorem skončila natolik potupným kolosálním neúspěchem, že se Miie nechtělo zážitky prvního dne sdílet s ostatními. Setkání s lidmi tváří v tvář bylo skutečně překvapivě náročné.

Měla taky nutkání zůstat u Facebooku pro případ, že by odpověděla Johanna. Nějak zvládla neklikat na nová oznámení, v nichž by zkontrolovala lajky. Malá modrobílá zeměkoule hlásila číslo 3. Ať si tam klidně je.

Miia si všimla, jak několik žáků za kontejnery pokukuje směrem k jejímu oknu. Byla některá z nich Johanna? Nebo tam probírali, že je nová preventistka do školy nastrčená? V duchu proklela Lauru – to si pro své zmizení nemohla vybrat nějakou lepší dobu? V očích všech byla teď Miia policejní špicl a získat důvěru žáků se jevilo jako vyloučené. Celá tahle fáma byla pochopitelně nesmysl, ale to na věci nic neměnilo.

Před několika lety se na webu objevilo porno, v němž Miia údajně vystupovala. Ta ženská se jí ani nepodobala a laičtí specialisté na různých diskusních fórech navíc do čtvrt hodiny potvrdili, že je video podvrh. Nahrávka nicméně kolovala dál a v některých kruzích Miiu stále považovali za internetovou policistku s pornominulostí. S celou touhle aférou se snažila vyrovnat s grácií, ale úplně snadné to nebylo.

Miia vykoukla na chodbu jen proto, aby se ujistila, že Nikkeho rolety jsou pořád stažené. Zůstávaly tak celý den, a tak se neodvážila na něho zaklepat. V jejich sourozeneckém vztahu nastala nová situace, protože dosud bratrovo samotářství nikdy nerespektovala. Ani on její. Cedulky KEEP OUT věšeli oba na své dveře zcela zbytečně. Pamatovala si ale Nikkeho vysvětlení, že rolety používá proto, aby zajistil klientům soukromí, a odolala své touze zajít po rozhovoru s Ojantausovou za bratrem pro politování. Přála by si, aby jí pověděl, že učitelé nad tou bláznivou ženskou jen mávali rukou a že se s tím popasovala dobře.

Další schůzky toho dne ale proběhly natolik skvěle, že když hodiny dotikaly na konec školního dne, cítila se klidně. Sama se párkrát podivila, jak přiměla žáky zamyslet se nad vlastní motivací ke studiu z nového úhlu pohledu.

Znovu otevřela Facebook, ale vytoužená odpověď od Johanny pořád nikde. Místo ní přišla očekávaná zpráva od Suski. Svým efektivním stylem připomínala kamarádkám večerní setkání a kdo zodpovídá za jaké jídlo, pití či zábavu. Bez Suski, která měla organizační a plánovací schopnosti, a bez její nekonečné energie, s níž hledala vhodné vlaky, autobusy, letadla, možnosti noclehu, nejbáječnejší bary a diskotéky, nejlepší restaurace a otevírací dobu obchodů, předpověď počasí a adresy nemocnic, by zřejmě přišly o mnoho

životních zážitků. Nejspíš by také vyhladověly a podlehly svým zraněním.

Dneska večer se čtyři kamarádky sejdou po dlouhé době na pláži v Palokaski na dámskou jízdu. Suski, jak mívala ve zvyku, do zprávy připsala i telefon na taxík a připomněla všechny alergie a stravovací omezení. Isabella se teď zjevně dala na vegetariánství. Zajímavé. Suski taky upozornila, že na pláži stále pracují záchranáři, a pokud bude pátrání pokračovat, děvčata asi budou muset změnit místo. Večer naplánovaly ještě předtím, než se rozšířila zpráva, že Laura zmizela. A pláž byla jasnou volbou. Jedno z mála míst v Palokaski, kde se neřešily sociální rozdíly. Místní se tam chodili bavit už od šedesátých let a stejně jako Laura minulou sobotu i Miia tam zamlada chodila a bezpočet letních nocí popíjela pivo, co si přinesla v igelitce. Teď ji zamrazilo. Vybavila se jí těla vytažená z vody, která vídala ve filmech a seriálech.

Pro Suski nepředstavovala organizace společných aktivit pro přátele nic náročného. Nečekala poděkování, netvářila se jako mučednice, dělala to z čisté lásky pro věc a ke kamarádkám. Dalo se ale vytušit, že promodlila noci, aby všechny udělaly, o co je poprosila, a určitě měla vždycky připravený jeden nebo i víc záložních plánů. Suski nikdy nedávala nikomu takové úkoly, které by pro danou osobu byly příliš náročné. Na Miie bylo obstarat pití. Suski věděla, že Miia se v jídle nevyzná, takže by nemělo smysl poslat ji, aby vyplenila regály se sýry nebo pult s uzeninami.

Miia vyšla na chodbu a zamkla dveře. Nikke měl rolety stále stažené. Podívala se na hodinky. Bylo po čtvrté. Má bratr ještě schůzku? Chvilku poslouchala za dveřmi a nakonec zaklepala. Nikdo neodpověděl. Opatrně stiskla kliku. Nebylo zamčeno, ale místnost byla prázdná. Přišel dneska bratr vůbec

do práce? Miia dveře rychle zavřela a z budovy skoro vyběhla. Nepříjemná, nesmyslná a nezkrotná myšlenka, že bratr má s Lauríným zmizením něco společného, ji pronásledovala až do obchodu s alkoholem.

„Kdes byla tak dlouho?“ vyhrkla Suski na Miiu. Seděla na schodech před jejím domem.

„Nevěděla jsem, že přijdeš sem,“ odpověděla Miia.

„Vždyť jsem ti psala, že se stavím připravit saláty, je to od tebe na pláž blíž, a jídlo tak zůstane čerstvé.“

Pochopitelně.

„Asi jsem si tu zprávu nepřečetla pořádně.“ Miia otevřela dveře a pomohla Suski s taškami plnými surovin dovnitř.

„Musíme sebou hodit. Počítala jsem, že budeš doma o půl hodky dřív.“

Suski vybalila z tašek přísady do salátů, pozotvírala skříňky a dokázala najít prkýnka a nože rychleji, než se Miia stihla vyzout. Miia chvílku pozorovala kamarádčin spěch a povšimla si, že něco není v pořádku. Než se Suski dala do práce, obvykle člověka nejdřív objala a zeptala se, jak se daří. Vždycky.

„Uvědomila sis, že já, Isabella i Aikku jsme všechny na volné noze? Ty jsi jediná, kdo musí zítra do práce.“

„Takže vy se úplně zřídíte a já vás můžu všechny odvést domů?“

„Tak nějak. Ale ještě předtím můžeš nakrájet tohle.“ Suski vrazila Miie do ruky pytlík mrkví. „Natenko.“

„Natenko?“

„K dipu. Na proužky.“

„Myslela jsem, že je to nějaký nový gastronomický termín. Ne moc natlusto, ale natenko. Natenko a nalehko.“

Miia se podívala na mrkve, které se jí zdály dost tenké už vcelku. Suski jakoby přečetla její myšlenky.

„Nebo je nakrájej, jak chceš. Spěcháme.“

Sotva otevřela sáček, kamarádka už jí ho vzala z ruky a pustila se do krájení mrkvi sama.

„Snad můžu udělat aspoň něco. Když tolikspěcháme.“

„Tak třeba otevři bublinky a nalej mi je rovnou do pusy.“

Suski krájela mrkev jako osoba s pasivně agresivní poruchou a Miia si pospíšila otevřít šumivé víno. Udělala to přesně, jak Suski řekla, nalila jí nápoj přímo do pusy, až kamarádce vyšuměly bublinky i z nosních dírek. Miia vyprskla smíchy a konečně rozesmála i Suski. A jak doufala, nakonec ji přiměla přestat chvátat.

„Posaď se na chvílku a vydechni.“ Miia rozlila sekt do skleniček, kamarádku nejdřív posadila a teprve potom jí jednu skleničku podala. „Vyvádíš tady jak tornádo a ještě jsi mi ani nestihla říct ahoj.“

„Tak teda ahoj,“ usmála se odevzdaně Suski. V úsměvu se ale skrýval i záblesk vděku.

„Tak co se děje?“

Nikdy před sebou neměly žádná tajemství. Když spolu Suski a Nikke kdysi začali chodit, Miia už se připravovala, že o nejlepší kamarádku přijde. Na oba se několik týdnů mračila, ale úplně zbytečně, protože Suski postavila přátelství na první místo. Dokonce navrhla, že by Nikkeho nechala, pokud by Miia jejich vztah neustála. Ta to pochopitelně nepřipustila a jejich přátelství se jen utvrdilo. O nabídce své kamarádky přirozeně bratrovi nikdy neřekla, stejně jako o dalších poštilostech, které jí Suski o Nikkem vychrlila. A to samé platilo i naopak. Miia Suski nikdy neprozradila bratrovy výlevy o vlastní ženě. Oscilace mezi dvěma kontinenty Miie vyho-

vovala, jako prostřední ze tří dětí na to byla zvyklá odmala. Na pomyslné mapě chtěla vždycky všechny spojovat, a to se nejlíp dařilo na území nikoho. Poslední dobou situaci ztěžovalo, že se Suski a Nikkemu nedařilo mít děti. Kamarádka zalovoala Miiu velmi podrobnými detaily o manželově sexuálním umu a potenci a Miia netušila, jak se k tomu má postavit. Vědět takové věci o svém bratrovi bylo na jednu stranu zajímavé, ale na druhou stranu poněkud perverzní.

„Milovali jsme se celou noc, ale zase to nevyšlo.“

Takže jsme opět u toho, Miia to měla vytušit. Věděla, že téma rozhovoru už změnit nemůže, sama kamarádku pobídla, aby se jí svěřila.

„Jak si můžeš být tak jistá. Přece nepoznáš hned, jestli jseš těhotná.“

„Vím to. Tenhle pocit znám.“

„Ale...“

„Nikke je u toho jak nepřítomný. Než jsme začali chtít dítě, měl penis v pohotovosti čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu. Mohli jsme se milovat i třikrát denně.“

Miie se vybavilo, co při těchhle rozhovorech vždycky: ty tři opičky, které mají jedna ruce na očích, druhá na uších a třetí na puse.

„Tak co kdybyste si dali chvilku pauzu? Sama víš, že ve stresu...“

„Nemůžem si dovolit ztratit ani vteřinu. Copak to nechápeš? V tomhle věku klesá křivka každým dnem.“

„Jaká zas křivka?“

„Křivka plodnosti.“

Miia se musela zamyslet, jestli Suski tahle slova používá, i když chce vzrušit manžela, protože ten termín vůbec eroticky stimulující nebyl. Kamarádka dlouho mlčela.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.